

MAGÁNREZERVÁTUM

Csendes Tollnak a Nyitott Rezervátumba

Mióta a három fehér em
ber megskalpolt körbeépített
em magamat cölöpökkel és
szavakkal És meg senki És én
se senkit többé Ilyen egyszer
ű A senki többé az ilyen
Az én sem soha többé már nem
ennyire volt A fejemnél szólt
a colt és a hajamnál fogva

emeltek fel s kanyarították
hajammal rántva le a bőröm
et Kiknek addig enni adtam
megmutattam a naplementét
a titkot hogy hol kel fel a nap
hol lehet aranyat kinyerni
cserzeni a legszebb bőröket
hol a legszínesebb tollakat
s hol nyugszanak a halottjaink

A temető felől jöttek rám
Hajnal volt talán naplemente
Nappali hold és éjjeli nap
Testvérnek szólítottam őket
Még akkor sem hittem hogy a skalp
omért jöttek amikor meglób
állták a tomahawkjaikat
és eldobták felém Nekik hát
tal álltam és az eltemetett

86 dobok hangját megette a föld
A vérebben hagytak Napokig
hevertem a földön és megszag
oltak a szarvasok és megszag
oltak agyaras disznók megszag
oltak rideg nagy farkasok s nem
öltek meg azok mégse Mert hogy
ők mégsem emberek S a lélek
állatba kőbe vízbe költöz

ött. Mikor a testem felébredt
cölöpöket és szavakat ver
tem le véres sátram köré A
sakálok még sokáig ének
eltek a sziklák mögül Aztán
nagy csönd lett Akkora csönd hogy a
fogvacogásomat és a szív
verésemet hallgattam Azu
tán már azt sem Csupán a semmi

ami átszűrődött a cölöp
ök és a szavak kerítésén
Egy idő után kerültek mint
a búzló dögöt De ha mozdul
tam valahonnan valakik még
is lóttak Egy napon eldöntött
tem s odahagytam a testemet
Lelkemig meztelenedtem át
hogy már Isten se tudja követ

ni nyomomat Hiába birtok
on belül itt is otthontalan
ul Az ember megszokja a mag
ányt Különösen ha indián
és soha nem voltak társai
csak a halottak között Ők volt
ak akik kórusban szölongat
tak mikor a kövekről kutyák
nyalták föl a véremet Csak ők

akkor is Egy napon sok sőt hoz
tak szekereken Ők S mondták ez
zel megvettük elhagyott földed
et Fejem szégyenét ágyékkö
tőmmel takartam Nem szégyelltem
hogy látják hervadtan lelógó
meztelen faszomat A szégyen
nem annál kezdődik és nem ott
fejeződik be Hárman hozták

a sőt Az üvegyöngyöket hagy
tam elporladni a napon Csak
a fejemen örökre nyílt seb
embe szórtam a sőt Marékkal
addig míg nem is szisszentem fel
tőle Felnéztem s megláttam a
meztelen kisgyereket Kezé
ben borotvaéles szamuráj
karddal hadonászott Nevetett